

การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการใช้คำเสริมน้ำเสียงในภาษาจีน
ของผู้เรียนชาวไทย

An Analysis of Errors in the Acquisition of Modal Particles by
Thai Chinese Learners- Based on the Comparative Analysis of
Modal Particle in Chinese and Thai

กมลทิพย์ รักเกียรติยศ¹

Kamontip Rakkiattiyod

¹นักศึกษาระดับปริญญาเอก สาขาการสอนภาษาจีนในฐานะภาษาต่างประเทศ

มหาวิทยาลัยนานาชาติศึกษาเซี่ยงไฮ้

Kamontip Rakkiattiyod, Ph.D, candidate (Teaching Chinese to Speakers of Other
Languages), Shanghai International Studies University

ได้รับบทความ: 13 เมษายน 2563

ปรับปรุงแก้ไข: 7 พฤษภาคม 2563

ตอบรับตีพิมพ์: 7 พฤษภาคม 2563

บทคัดย่อ

บทความวิจัยการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดการใช้คำเสริมน้ำเสียงในภาษาจีนของผู้เรียนชาวไทย มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเปรียบเทียบความหมายและการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดการใช้คำเสริมน้ำเสียงโดยสามารถแบ่งปัจจัยที่ทำให้เกิดข้อผิดพลาดออกเป็น 4 ประเภท คือ การตกหล่นของคำหรือส่วนประกอบ การเกินมาของคำหรือส่วนประกอบ การใช้คำผิดความหมายและการเรียงลำดับคำหรือส่วนประกอบไม่ถูกต้อง ผลการวิจัยนี้

สามารถเพิ่มความสามารถและพัฒนาการเรียนการสอนภาษาจีนในประเทศไทยให้
เหมาะสมต่อไป

คำสำคัญ: คำอักษรพ้องรูปในภาษาจีน การออกเสียง รูปแบบทางความหมาย ชนิดคำ

Abstract

From the perspective of Chinese teaching and investigation, modal particle was a kind of speech. This paper was concerned with the comparison of Chinese and Thai semantic functions and an analysis the errors of Chinese modal particles for four types. The errors were summed up: omission, wrong addition, wrong substitution and dislocation, and finally we discuss teaching strategies of the errors. The results of this research can enhance the ability and development of Chinese teaching in Thailand.

Keyword: Chinese teaching; modal particle; contrast; error analysis; teaching strategy

บทนำ

ปัจจุบันภาษาจีนได้รับการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง คำ“了 吗 呢 吧 呵” เป็นส่วนสำคัญของการพูด โดยเราเรียกคำชนิดนี้ว่า “คำเสริมน้ำเสียง” (Qi Huyang, 2002) ได้กล่าวว่า น้ำเสียงเป็นรูปแบบการสื่อสารของผู้พูดเพื่อแสดงออกความรู้สึก ซึ่งเป็นหมวดหมู่หนึ่งในไวยากรณ์ การเสริมน้ำเสียงและมีรูปแบบทางไวยากรณ์ที่สอดคล้องกันก็คือ “การพูด” เมื่อตัดสินใจเลือกประเภทน้ำเสียงของภาษาจำเป็นต้องพิจารณาทั้ง

ความหมายและรูปแบบ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ (Qi Huyang, 2003) ได้ศึกษาเรื่อง ปัญหาบางอย่างที่เกี่ยวข้องกับขอบเขตของน้ำเสียง โดยมีการแบ่งประเภท “คำเสริม น้ำเสียง” “คำช่วยเสริมน้ำเสียง” “คำอุทาน” ตามตารางที่ 1

หน้าที่	语气词	语气助词	叹词
	คำเสริมน้ำเสียง	คำช่วยเสริมน้ำเสียง	คำอุทาน
รูปแบบ	ปรากฏในท้าย	ไม่สามารถใช้โดดได้	เป็นอิสระจาก
ประโยค	ประโยค		ประโยค
ความสามารถ	หมายถึงคำอุทาน	หมายถึงความหมาย	หมายถึงคำ
	การยืนยัน การพูด	ทางไวยากรณ์เท่านั้น	อุทาน
	เกินจริง ข้อสงสัย	ไม่มีความหมาย	
	การวัด ความจำเป็น	คำศัพท์	
	ฯลฯ		
การนำไปใช้	สามารถใช้ติดกัน	ไม่สามารถใช้ติดกัน	ไม่สามารถใช้ ติดกัน
การออกเสียง (โทนเสียง)	ส่วนใหญ่่ออกเสียง	ขึ้นอยู่กับตำแหน่ง	สามารถใช้
	เบา	โดยทั่วไปออกเสียงเบา	โทนเสียงที่ แตกต่างกัน ออกไป เนื่องจาก ความต้องการ ในการ แสดงออก

ในภาษาไทย “คำอุทาน” เป็นการแสดงความรู้สึก ตีใจ ตื่นเต้น เสียใจ หรือเป็นคำที่เสริมคำพูดให้ฟังดูไม่ห้วน คำอุทานในภาษาไทยสามารถแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. อุทานบอกอาการ คำอุทานชนิดนี้นิยมใส่อักษรเจี๊ยงเพื่อให้ผู้อ่านทำเสียงให้เหมือนจริง
2. อุทานเสริมบท เป็นคำอุทานที่ใช้เพิ่มเติมถ้อยคำหรือเสริมคำไม่ให้ฟังแล้วห้วน (สุนันท์ อัญชลินกุล, 2562)

จากข้อมูลข้างต้น ผู้วิจัยจึงให้คำนิยามของ “语气词” คือ “คำเสริมน้ำเสียง” เนื่องจาก คำเสริมน้ำเสียงในภาษาไทยนั้นสามารถสังเกตได้จากการออกเสียง ซึ่งการออกเสียงแสดงให้เห็นถึงอารมณ์ของผู้พูดหรือผู้ส่งสาร ส่วนคำเสริมน้ำเสียงในภาษาจีนจะมีความแตกต่างกันคือมีเครื่องหมายกำกับเพื่อบอกอารมณ์ของผู้พูด ซึ่งจากความเหมือนและความต่างนี้เอง ผู้วิจัยจึงนำทฤษฎี การเปรียบเทียบ และการรวบรวมคำเสริมน้ำเสียงทั้งภาษาจีนและภาษาไทย มาทำการวิจัยเพื่อ ทำการเปรียบเทียบและวิเคราะห์หาความแตกต่าง อีกทั้งเป็นการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการใช้คำประเภทดังกล่าวของผู้เรียนชาวไทย โดยบทความนี้ใช้คำ “了 吗 吧 啊 呢” เป็นตัวเลือกในการตอบแบบสอบถาม ซึ่งแบบสอบถามแบ่งประเภทของการใช้ผิดพลาดออกเป็น 4 ประเภท กลุ่มประชากรที่ใช้ในการทำแบบสอบถามได้แก่ นักศึกษาชั้นปีที่ 3 จำนวน 18 คน สาขาวิชาภาษาจีน มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี เพื่อหาปัจจัยที่ทำให้ผู้เรียนภาษาจีนใช้คำเสริมน้ำเสียงผิด และเพื่อเป็นประโยชน์ต่อผู้ที่สนใจเรียนภาษาจีนในอนาคตต่อไป

วิธีดำเนินการศึกษาวิจัย

การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดการใช้คำเสริมน้ำเสียงในภาษาจีนของผู้เรียนชาวไทย ผู้วิจัยได้รวบรวมคำเสริมน้ำเสียง “了 吗 吧 啊 呢” เพื่อนำมาประมวลผลการวิเคราะห์โดยการหาค่าร้อยละ รวมถึงการนำข้อมูลที่ได้ทั้งหมดมาเปรียบเทียบและวิเคราะห์หาปัจจัยการใช้ผิดพลาด โดยใช้แนวคิดของ (Lu Jianji, 1994) ที่ศึกษาวิเคราะห์

การใช้ข้อผิดพลาดสำหรับผู้เรียนต่างชาติ โดยแบ่งออกเป็น 4 ประเภท ได้แก่ การตกลงของคำหรือส่วนประกอบ (遗漏) การเกินมาของคำหรือส่วนประกอบ (误加) การใช้ผิดความหมาย (误用) และการเรียงลำดับคำหรือส่วนประกอบไม่ถูกต้อง (错序) เพื่อนำมาวิเคราะห์หาปัจจัยการใช้ข้อผิดพลาดของผู้เรียนภาษาจีนในประเทศไทย ประชากรในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 3 จำนวน 18 คน วิชาเอกภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี โดยแบ่งการทดสอบเป็น 2 ส่วน ส่วนแรกคือแบบสอบถามจำนวน 20 ข้อ ส่วนที่สองคือการสัมภาษณ์ โดยรูปแบบประโยคที่นำมาวิเคราะห์นำมาจากพจนานุกรมภาษาจีน (现代汉语词典)

ผลการวิจัย

การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดการใช้คำเสริมน้ำเสียงในภาษาจีนของผู้เรียนชาวไทย ผู้วิจัยได้นำข้อมูลที่เก็บรวบรวมทั้งหมดมาทำการวิเคราะห์ด้วยวิธีการทางสถิติตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยจากผลการวิเคราะห์ข้อมูลสามารถสรุปได้ ดังนี้

1. วิเคราะห์ความเหมือนของคำเสริมน้ำเสียง “语气词” ภาษาจีนและภาษาไทย

จากการวิเคราะห์ความเหมือนกันของภาษาจีนและภาษาไทยของคำว่า “语气词” นั้น พบว่า คำเสริมน้ำเสียง “语气词” ทั้งภาษาจีนและภาษาไทยสามารถใช้ร่วมกันได้ ตัวอย่างเช่น

- 1) “เขามาแล้วหรือยัง” (他来了吗?)
- 2) “มองเห็นจริงๆแล้วใช่ไหม” (真的看见了吗?)
- 3) “เริ่มแล้วหรือยัง” (开始了吗?)
- 4) “เขามาแล้วหรือ” (她来了吗?)
- 5) “กินข้าวเที่ยงแล้วหรือยัง” (吃午饭了吗?)

6) “พวกเราแยกย้ายกันเถอะ” (大家散了吧!)

7) “คุณไม่เสียใจภายหลังใช่ไหม” (你不是后悔了吧?)

จากตัวอย่างข้างต้นสามารถสรุปได้ว่าคำเสริมน้ำเสียงภาษาจีน คำว่า “了吗” สามารถแปลได้ว่า “หรือยัง ใช่ไหม ใช่หรือเปล่า แล้วหรือ” ส่วนคำว่า “了吧” สามารถแปลได้ว่า “กันเถอะ ใช่ไหม” แสดงให้เห็นว่าคำเสริมน้ำเสียง 1 คำ ส่วนภาษาจีนสามารถแปลได้หลายคำในภาษาไทย ซึ่งขึ้นอยู่กับบริบทของผู้ที่ต้องการสื่อสารว่าต้องการสื่ออารมณ์ออกมาอย่างไร

2. วิเคราะห์ความต่างของคำเสริมน้ำเสียง “语气词” ภาษาจีนและภาษาไทย

ในประโยคที่มีคำเสริมน้ำเสียง “语气词” นั้น มีการสื่อความหมายที่ต่างกันออกไปตามตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ความแตกต่างทางด้านความหมายของคำเสริมน้ำเสียง “语气词”
ในภาษาจีนและภาษาไทย

词意义	语言	用在句末					用在句中		
		祈使句	陈述句	疑问句	感叹句	反同句	停顿	预期	动作或变化已经完成
的	汉	-	+	-	-	-	+	-	-
	泰	-	นะ	-	-	-	นะ	-	-
了	汉	-	-	-	+	-	-	+	+
	泰	-	-	-	ล่ะ	-	-	ล่ะ	ล่ะ เหมอ
吧	汉	+	+	+	-	-	+	-	-
	泰	เถอะ	เระะ/ นะ/ล่ะ	ไหม	-	-	/นะ/ ล่ะ	-	-
吗	汉	-	-	+	-	+	+	-	-
	泰	-	-	เหมอ	-	เหมอ	เหมอ	-	-
啊	汉	+	+	-	+	-	+	-	-
	泰	นะ	นะ	-	เเีย/นะ	-	นะ	-	-
呢	汉	-	+	+	-	-	+	-	-
	泰	-	ล่ะ	หรือ	-	-	ล่ะ	-	-

จากตารางที่ 1 แสดงให้เห็นว่าในประโยคที่มีคำเสริมน้ำเสียง “语气词” นั้น มีหน้าที่แตกต่างกัน ตัวอย่างเช่น

1) ประโยคอ่อนวอน เช่น “พูดช้า ๆ พูดให้ชัดเจนหน่อยนะ” (慢慢儿说, 说清楚点儿啊!) “คุณอย่าบอกเสี่ยวชิวนะ” (你可别告诉小邓啊! “พวกเราไปกันเถอะ” (咱们走吧。) “ช่วยเขาเถอะ” (帮帮他吧。) “คุณคิดดี ๆ นะ” (你好好儿想想吧。) “พวกเราไปกันเถอะ” (同志们前进吧!) เป็นต้น

เราจะสังเกตเห็นว่ารูปแบบสัญลักษณ์คำเสริมน้ำเสียงในประโยคอ่อนวอนของภาษาจีน คือ “啊 吧” เมื่อท้ายประโยคปรากฏคำว่า “吧” ทำให้โทนเสียงมีความผ่อนคลายและอบอุ่น ส่วนคำว่า “啊” ใช้เพื่อเพิ่มความหมายของการกระตุ้นหรือการเตือนความจำ ส่วนรูปแบบสัญลักษณ์คำเสริมน้ำเสียงในประโยคขอร้องหรืออ่อนวอนของภาษาไทยมักใช้คำว่า “นะ” วางไว้ท้ายประโยค สื่อความหมายเชิงอ่อนวอน บังคับหรือเน้นหนัก เป็นต้น ส่วนคำว่า “เถอะ” เป็นคำประกอบท้ายกริยาแสดงความหมายเป็นเชิงตกลง วิววนหรือชักจูง

2) ประโยคบอกเล่า เช่น “นี่พูดจริง ๆ นะ” (这话说得是啊!) “ฉันก็ไม่ได้พูดว่าคุณผิดทั้งหมดนะ” (我也没说 you 全错了啊!) “เขาเป็นคนเซี่ยงไฮ้สินะ” (他是上海人吧。) “พรุ่งนี้คุณน่าจะได้พบเขาสินะ” (你明天能见到他吧。) “เสี่ยวจางน่าจะมาไม่ได้แล้วสินะ” (小张大概不会来了吧。) “เรื่องนี้ฉันรู้แล้วล่ะ” (这件事儿我知道的。) “ผู้ชายล่ะ” (男的) “ส่งหนังสือพิมพ์ล่ะ” (送报的) “ฉันชอบกินเผ็ดล่ะ” (我爱吃辣的。) “ผลตอบแทนไม่น้อยเลยนะ” (收获不小呢。) “หนังรอบดึกเพิ่งจะเริ่มตอนสองทุ่มนะ” (晚场电影八点开呢。) “หล่อนกำลังตักน้ำที่บ่อนะ” (她在井边打水呢。) “อย่าไปเลย ข้างนอกฝนกำลังตกนะ” (别走了, 外面下着雨呢。) “เหล่าจางข้างนอกมีคนมาหาคุณล่ะ” (老张, 门外有人找你呢。) เป็นต้น เราจะสังเกตเห็นว่ารูปแบบสัญลักษณ์คำเสริม

น้ำเสียงในประโยคบอกเล่าของภาษาจีน คือ “啊 吧 呢” เมื่อท้ายประโยคประกอบด้วย “吧” แสดงให้เห็นความไม่แน่ใจ “啊” เป็นการเพิ่มอารมณ์ความรู้สึกให้กับประโยค “呢” เพื่อยืนยันข้อเท็จจริงและโน้มน้าวใจอีกฝ่าย (ด้วยน้ำเสียงที่พูดเกินจริงเล็กน้อย) ส่วนรูปแบบสัญลักษณ์คำเสริมน้ำเสียงในประโยคบอกเล่าของภาษาไทย คือ “นะ ละ เอะ” คำประกอบท้ายคำอื่น บอกข้อเท็จจริงและยืนยัน เพื่อเน้นความให้มั่นหนักขึ้น

3) ประโยคคำถาม เช่น “ตึกนี้กำลังสร้างใหม่ใช่ไหม” (这座楼是新盖的吧?) “ท่านก็คือหลี่ซือโปใช่ไหม” (您就是李师傅吧?) “พรุ่งนี้เขามาไหม” (明天他来吗?) “คุณมาหาฉันมีธุระอะไรหรือ” (你找我有什么事吗?) “หลักการอยู่ที่ไหนหรือ” (这个道理在哪儿呢?) “คุณเรียนไวโอลินหรือว่าเรียนเปียโนหรือ” (你学提琴呢, 还是学钢琴呢?) “พวกคุณมีแรงพอไหม” (你们劳动力够不够呢?) “คนละไปไหนกันหมดแล้ว” (人呢? 都到哪儿去了?) “พวกเขามีการฝึกกันหมดแล้ว แล้วฉันล่ะ” (他们都有任务了, 我呢?) เป็นต้น

เราจะสังเกตเห็นว่าคำเสริมน้ำเสียงเป็นสัญลักษณ์ในประโยคคำถามของภาษาจีน คือ “吧 吗 呢” เมื่อท้ายประโยคประกอบด้วย “吧” ทำให้ประโยคคำถามมีความหมายเกี่ยวกับการคาดเดา “啊” เป็นการแสดงออกถึงความไม่สงสัย “呢” เป็นการเพิ่มน้ำเสียงในการเตือนความจำ ส่วนรูปแบบของคำเสริมน้ำเสียงในประโยคคำถามของภาษาไทย คือ “ไหม หรือไม่” แสดงถึงความสงสัยแปลกใจ

4) ประโยคอุทาน เช่น “ช่างเป็นวันที่ดี” (多好的天儿啊!) “พฤติกรรมของเขาสูงส่งมากเลยนะ” (他的行为多么高尚啊!) “เดินเถอะ เดินเถอะ ไม่ต้องรอแล้ว” (走了, 走了, 不能再等了!) เอาล่ะ ไม่ต้องพูดเรื่องเดิม ๆ แล้ว” (好了, 不要老说这些事了!) เป็นต้น

เราจะสังเกตเห็นว่ารูปแบบสัญลักษณ์คำเสริมน้ำเสียงในประโยคอุทานของภาษาจีน คือ “啊 了” อยู่ท้ายประโยค เพื่อเสริมอารมณ์หรือเน้นอารมณ์ในประโยค ส่วน

รูปแบบสัญลักษณ์คำเสริมน้ำเสียงในประโยคอุทานของภาษาไทย คือ “เนี่ย นะ เกอะ ละ” เพื่อเป็นการเน้น

5) วรรคตอน เช่น “หลายปีที่ผ่านมาเนี่ย วันเวลาของพวกเรายิ่งผ่านไปยิ่งงดงาม” (这些年啊，咱们的日子越过越好啦。) “ไปหรือ ก็ไม่ดี/ไม่ไปหรือ ก็ไม่ดี” (走吧，不好；不走吧，也不好。) “เรื่องนี้อะเหอ จริง ๆ ก็ไม่น่าโทษเขาเลย” (这件事吗，其实也不能怪他。) “เรื่องเงินนั้น ประหยัดได้ก็ประหยัดหน่อย” (钱吗，能省点就省点。) “มีวันนี้ได้นั้น น่าจะแข็งแกร่งกว่าที่ผ่านมาแล้ว” (如今呢，可比往年强多了。) “ชอบก็ซื้อ ไม่ชอบก็ไม่ต้องซื้อสิ” (喜欢呢，就买下；不喜欢呢，就别买。) “อันนี้ของฉัน อันนั้นถึงจะเป็นของคุณนะ” (这是我的，那才是你的。) “ดอกเบญจมาศบานแล้วละ มีทั้งสีแดง สีเหลือง” (菊花开了，有红的，有黄的。)

เราจะสังเกตเห็นว่ารูปแบบสัญลักษณ์คำเสริมน้ำเสียงในวรรคตอนของภาษาจีน คือ “啊 吧 吗 呢 的 了” เมื่อวาง “吧” ในประโยคเพื่อเป็นการแสดงสมมติฐาน “啊” เพื่อเป็นการหยุดเนื้อความของประโยคชั่วคราว “啊” เพื่อดึงดูดความสนใจของคำพูด ส่วนรูปแบบคำเสริมน้ำเสียงในวรรคตอนของภาษาไทย คือ “นั่น หรือ เหนอ ละ นะ” คำเหล่านี้แสดงถึงการหยุดเนื้อความชั่วคราวของประโยค

3. การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดการใช้คำเสริมน้ำเสียงในภาษาจีนของผู้เรียนชาวไทย
ผลการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการใช้คำเสริมน้ำเสียงในภาษาจีนของผู้เรียนชาวไทยได้ดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 ข้อผิดพลาดในการใช้คำเสริมน้ำเสียงในภาษาจีนของผู้เรียนชาวไทย

ข้อผิดพลาด	จำนวน(คำ)	ร้อยละ(%)
การตกหล่นของคำหรือส่วนประกอบ	68	17.00
การเกินมาของคำหรือส่วนประกอบ	106	26.50
การใช้คำผิดความหมาย	189	47.25
การเรียงลำดับคำหรือส่วนประกอบไม่ถูกต้อง	37	9.25
รวม	400	100.00

จากตารางที่ 2 พบว่า ข้อผิดพลาดในการใช้คำเสริมน้ำเสียงภาษาจีนของผู้เรียนชาวไทยในระดับคำจากมากที่สุดไปน้อยที่สุดแบ่งออกเป็น 4 ลักษณะดังนี้ 1) การตกหล่นของคำหรือส่วนประกอบ 17% 2) การเกินมาของคำหรือส่วนประกอบ 26.5% 3) การใช้คำผิดความหมาย 47.25% 4) การเรียงลำดับคำหรือส่วนประกอบไม่ถูกต้อง 9.25%

จากลักษณะข้อผิดพลาดการใช้คำเสริมน้ำเสียงที่พบในแบบสอบถาม สามารถจัดหมวดหมู่ข้อผิดพลาดอย่างมีระบบตามลักษณะความคล้ายคลึงกันของข้อผิดพลาดในแต่ละข้อดังนี้

1) การตกหล่นของคำหรือส่วนประกอบ (遗漏)

เมื่อจำเป็นต้องใช้คำเสริมน้ำเสียงในประโยคแต่ผู้เรียนไม่ได้เลือกใช้หรือมีการตกหล่นของคำที่ควรใช้ในประโยคของผู้เรียนเราเรียกข้อผิดพลาดนี้ว่า “การตกหล่นของคำหรือส่วนประกอบ (遗漏)” จากแบบทดสอบพบประโยคที่มีการตกหล่นของคำเสริมน้ำเสียง เช่น

ภาษาจีน 他大概已经走了吗！

พินอิน Tā dàgài yǐjīng zǒule ma!

คำแปล เขาน่าจะเดินไปแล้วไหม

จากประโยคข้างต้น 他大概已经走了吗! แท้จริงแล้วควรใช้คำว่า “吧” แทน “吗” จึงจะถูกต้อง เนื่องจากในประโยคหมายถึงการคาดคะเนเหตุการณ์ว่าได้เกิดขึ้นไปแล้ว ซึ่งคำว่า “吧” แสดงถึงการยืนยันเรื่องราวหรือเหตุการณ์ที่ได้เกิดขึ้นไปแล้ว

2) การเกินมาของคำหรือส่วนประกอบ (误加)

การใช้คำบางคำหรือส่วนประกอบของประโยคบางส่วนที่ไม่ถูกต้องมาแทนคำที่ควรใช้ เราเรียกข้อผิดพลาดนี้ว่า “การเกินมาของคำหรือส่วนประกอบ (误加)” จากแบบทดสอบพบข้อผิดพลาดที่เกิดจากการเกินมาดังนี้

ภาษาจีน	她出生在泰国了
พินอิน	Tā chūshēng zài tàiguóle
คำแปล	หล่อนเกิดในประเทศไทยแล้ว

จากประโยคข้างต้น พบว่าด้านหลังคำกริยา “出生”(เกิด) จะตามด้วย บุพบทวลี แทนสถานที่เน้นจุดที่การกระทำเกิดขึ้น ไม่ได้หมายถึงการกระทำนั้นได้เกิดขึ้นแล้วดังนั้นจึงไม่จำเป็นต้องเติมคำเสริมน้ำเสียง “了” ไว้ท้ายประโยค

3) การแทนที่ผิดความหมาย (误代)

การแทนที่ผิดความหมายคือข้อผิดพลาดที่เกิดจากการเลือกใช้คำศัพท์หรือส่วนประกอบของประโยคที่ไม่เหมาะสมกับบริบท จากแบบทดสอบพบข้อผิดพลาดที่เกิดจากการแทนที่ผิดความหมาย ดังนี้

ภาษาจีน	难道你不喜欢我呢
พินอิน	Nándào nǐ bù xǐhuān wǒ ne
คำแปล	ไม่น่าละเขาไม่ชอบฉัน

และความรู้สึกของผู้พูด ส่วนคำว่า“๗”แปลเป็นภาษาไทยได้ว่า“ละ”มักวางไว้หลังคำกริยาบ่งชี้การกระทำที่กำลังดำเนินอยู่(ผู้กระทำ)

อภิปรายผล

ผลการวิจัยเรื่อง “การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดการใช้คำเสริมน้ำเสียงในภาษาจีนของผู้เรียนชาวไทย”สามารถอภิปรายได้ดังนี้ คำเสริมน้ำเสียงในภาษาจีน“๗ 了 吗 吧 ๗๗ ๗”สามารถแปลเป็นภาษาไทยได้ คำว่า “นะ ละ เหรอ เอะ เอะ ไหม เหรอ เนี่ย หรือ” เป็นต้น คำเสริมน้ำเสียงทั้งภาษาจีนและภาษาไทยมีความเหมือนและแตกต่างกัน สิ่งเหล่านี้มักทำให้ผู้เรียนชาวไทยเกิดข้อผิดพลาดในการใช้คำเสริมน้ำเสียงในภาษาจีน สอดคล้องกับงานวิจัยของ (Zhou Xiaobing, 2009) ที่ได้กล่าวว่าความผิดพลาดที่เกิดขึ้นระหว่างภาษาที่หนึ่งและภาษาที่สอง (Interlingual errors) เกิดจากการแทรกแซงของภาษาแม่ในการใช้ภาษาที่สองหรือที่เรียกว่า “อคติการแทรกสอด” หรือ “อคติเชิงเปรียบเทียบ” ซึ่งเป็นเนื้อหาหลักของการวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่างภาษา ผู้เรียนจะนำความรู้ในภาษาที่หนึ่ง (L1) ในส่วนที่มีความคล้ายคลึงกับภาษาที่สอง(L2) มาประยุกต์ใช้กับภาษาที่สอง ซึ่งข้อผิดพลาดของผู้เรียนชาวไทยในการใช้ “คำเสริมน้ำเสียง” ในภาษาจีน สามารถแบ่งได้สองด้านดังนี้ ประการแรกการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนของผู้เรียนได้รับผลกระทบจากภาษาแม่ การถ่ายโอนเชิงลบจากภาษาแม่ (母语迁移) จึงทำให้ผู้เรียนมีข้อผิดพลาดในการใช้คำเสริมน้ำเสียง ตัวอย่างเช่น“๗”เป็นคำบอกอารมณ์ซึ่งแปลเป็นความหมายในภาษาไทยได้หลายคำไม่ว่าจะเป็น “เออะ” “นะ” “ละ” ด้วยเหตุนี้ผู้เรียนจึงมีการผิดพลาดและสับสนในการใช้สูง ประเด็นที่สองคือการสอนในกระบวนการเรียนรู้ นอกเหนือจากปัจจัยส่วนบุคคลของผู้เรียนแล้วนั้น สิ่งแวดล้อมยังเป็นอีกหนึ่งปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อผู้เรียนเช่นกัน ตัวอย่างเช่น การเรียนในสภาพแวดล้อมที่เป็นภาษาแม่มากกว่าภาษาที่สองทำให้ผู้เรียนขาดทักษะในการใช้ภาษา

ที่สอง ประกอบกับเนื้อหาและสื่อที่ใช้ในการเรียนการสอนไม่มีการเน้นเรื่องการใช้คำเสริม
น้ำเสียงโดยเฉพาะ ปัจจัยเหล่านี้ล้วนจะส่งผลให้เกิดข้อผิดพลาดในการรับรู้ของผู้เรียน
ทั้งสิ้น สอดคล้องกับผลการวิจัยของ (Zhang Wei & Wan Yanmei, 2011) พบว่าสื่อ
การสอนและวิธีการสอนจะส่งผลกระทบต่อการใช้คำเสริมน้ำเสียงของนักเรียนต่างชาติใน
ระดับหนึ่ง ดังนั้นการจัดการเรียนการสอนและองค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการ
เรียนรู้ของผู้เรียนจึงเป็นอีกหนึ่งปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ของผู้เรียน

จากการวิเคราะห์ประเภทของข้อผิดพลาดและสาเหตุความผิดพลาดในการใช้
คำเสริมน้ำเสียงในภาษาจีนของผู้เรียนชาวไทย ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะในการจัดการเรียน
การสอนที่เหมาะสมกับผู้เรียนชาวไทยดังนี้ ประการแรกผู้สอนควรใส่ใจกับการ
เปรียบเทียบคำที่ทำให้สับสน อธิบายความหมายและการใช้งานของคำที่มีความคล้ายกัน
หรือใกล้เคียงกันให้ชัดเจน เนื่องจากคำเหล่านี้จะทำให้ผู้เรียนสับสนได้ง่ายเกี่ยวกับความ
คล้ายคลึงกัน ซึ่งจะก่อให้เกิดข้อผิดพลาดในการนำไปใช้ ดังนั้นผู้สอนควรเปรียบเทียบ
และวิเคราะห์เกี่ยวกับความเหมือนและความแตกต่างระหว่างคำเหล่านี้ ตัวอย่างเช่น เมื่อ
เรียนรู้คำว่า “**ớ**” ผู้เรียนส่วนใหญ่มักจะเข้าใจว่าคำนี้เป็นสัญลักษณ์ของคำขยายคำนาม
เท่านั้นแต่แท้จริงแล้วคำนี้ยังสามารถเป็นคำเสริมน้ำเสียงได้อีกด้วย ประการที่สองเรา
ควรใส่ใจกับความแตกต่างระหว่างภาษาเป้าหมาย (ภาษาจีน) และภาษาแม่ (ไทย) ที่ย่อม
มีส่วนที่แตกต่างกันและมีความคล้ายคลึงกัน สำหรับผู้เรียนชาวไทยมีการถ่ายโอนเชิงลบ
จากภาษาแม่และการถ่ายโอนเชิงบวกจากภาษาแม่เนื่องจากภาษาทั้งสองอยู่ในตระกูล
ภาษาเดียวกันทำให้มีความคล้ายคลึงกันในหลาย ๆ ด้าน ดังนั้นการสอนภาษาที่สอง
ผู้สอนควรมีการเปรียบเทียบไวยากรณ์ของทั้งสองภาษา โดยเน้นการวิเคราะห์ไวยากรณ์
ของทั้งสองภาษาและการนำไปใช้ในบริบทต่าง ๆ ซึ่งสิ่งนี้จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดความรู้
ความเข้าใจ มีทักษะและสามารถสรุปกฎเบื้องต้นในการนำคำเสริมน้ำเสียงในภาษาจีนไป
ใช้ได้อย่างถูกต้องด้วยตนเอง

ผลการวิจัยการวิเคราะห์เปรียบเทียบและข้อผิดพลาดการใช้คำเสริมน้ำเสียง “
อ๋อ 了 吗 呢 吧 啊” ในครั้งนี้ เพื่อที่จะเข้าใจประเภทและสาเหตุของข้อผิดพลาดในการ
ใช้คำเสริมน้ำเสียง ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอนภาษาจีนสำหรับชาวต่างชาติ
(Xu Lihua, 2002) แสดงให้เห็นว่าการสอนคำเสริมน้ำเสียงภาษาจีนในประเทศไทยนั้น
ยังคงมีการใช้ผิดพลาดจำนวนมาก ทำให้ผู้วิจัยสนใจทำการวิจัยวิเคราะห์เปรียบเทียบ
ความหมายทางอรรถศาสตร์และวากยสัมพันธ์ของคำเสริมน้ำเสียงในภาษาจีนและไทย
ต่อไป โดยหวังว่าการวิจัยเรื่องจะเป็นประโยชน์ต่อผู้สนใจและผู้เรียนภาษาจีนไม่มากนักน้อย

ข้อเสนอแนะ

ควรมีการศึกษาวิจัยการวิเคราะห์เปรียบเทียบความหมายทางอรรถศาสตร์และ
วากยสัมพันธ์ของคำเสริมน้ำเสียงในภาษาจีนและไทยต่อไป

เอกสารอ้างอิง

สุนันท์ อัญชลินกุล. (2562). **ระบบคำภาษาไทย**. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.

Dictionary of Chinese Academy of Social Sciences and languages .(2016).

Modern Chinese Dictionary (7th Edition). Beijing:

The Commercial Press

Lu Jianji. (1994).**An Analysis of Grammatical Errors in Learning Chinese**.

Foreigners Language teaching and research.

Qi Huyang. (2002).**On the Establishment of Mood System**

in Modern Chinese. Chinese Learning.

Qi Huyang. (2003).**Some problems related to the norms of**

modal particles. Application of language and characters.

Xu Lihua. (2002). **Modal Particles.** Journal of Zhejiang Normal University.

Zhang Wei, Wan Yanmei. (2011). **An Analysis of Errors in the Chinese Modal Particles by Korean Students.** Anhui Literature (second half of the month).

Zhou Xiaobing. (2009). **Introduction to teaching Chinese as a foreign language.** Beijing: Commercial Press.

Author

Miss Kamontip Rakkiattiyod

Ph.D, candidate (Teaching Chinese to Speakers of Other Languages),
Shanghai International Studies University.

35/1 M.6 Banlaem Sub-district, Banlaem Diatrich, Phetchaburi Province
76110

Email: li_yu_jie@hotmail.com